

ham Straf, naar det ikke skete, da var det derimod, hvis jeg forstod ham ret, hans Mening, at han ikke kunde forstaa, at en mundtlig Kontrakt, indgaaet mellem Læremesteren og Lærlingen, skulde tabe al Betydning og være fuldstændig ugyldig. Han kunde ikke se rettere end, at den Lærling, som var bleven stiftet i Forventningen om at komme ind i det paagjældende Lærlingeforhold, maatte have Afgang til Erstatning. Jeg forstaaer ikke fuldstændig det Raisonnement. Lovforslaget lægger Hovedvægten paa, at de egentlige Lærlingekontrakter blive indgaaede skriftlig, og for at opnaa dette Maal har man bestemt, at en Lærlingekontrakt, indgaaet mundtlig, er en Ugyl-dighed, en Ulovlighed, som paafører Straf for den Læremester, der har givet sig ind derpaa. Man har paalagt Læremesteren Ansvar, fordi man maatte erkende, at han er nærmest til at vaage over, at Loven sfer Fyldest, og at han er den, der maa forudsættes i alle Tilfælde at have fuldkommen tilstrækkelig Kundskab om Lovens Bestemmelser i denne Henseende. Derfor har man ligesom for ham ikke blot bestemt, at en saadan mundtlig Kontrakt skal være ugyldig, men ogsaa paalagt ham Straffeanvar. Men hvad nu den anden Part i Forholdet angaar, kan man jo ikke negte, at der ogsaa hviler et Ansvar paa ham. Det paahviler ikke blot Læremesteren men ogsaa den anden Part, Lærlingen eller hans Værg, der indlader sig paa en saadan Kontrakt, at vide, hvilke Lovgivningens Regler ere i saa Henseende. Han er ikke fuldkommen sagesløs. Det forekommer mig, at man har behandlet ham meget hensynsfuldt, naar man siger: Du er fri for Tiltale, men det gjælder ikke, hvad Du har indgaaet, thi Loven siger: at det skal indgaaes skriftlig. Det er en ulovlig Handling, Du har begaaet; vi paalægge Dig vel ikke Straf derfor, men erklære den for ugyldig. Jeg kan ikke se Andet end, at dette er en temmelig mild Behandling. Jeg forstaaer ikke, at Nogen ved at indlade sig paa en ulovlig Handling skulde have Ret til i den Anledning at prætere Erstatning hos den, der har været meddelagtig med ham i Indgaaelsen af dette ulovlige Forhold. Det ærede Medlem talte dernæst om den i Landstinget skete Forandring i Lovforslaget, at man har sat et bestemt begrænset Tid for Varigheden af Lærlingekontrakter. I Regjeringsforslaget var ingen saadan Bestemmelse; i Landstinget blev der nu sat 5 Aar som Grænse for den Tid, for hvilken man ved Kontrakt kan binde et ungt Menneske til Lærelsespladsen. Det skete jo af et vist Omhedshensyn til de Unge, som ikke ubøve visse Grænser burde bindes i et saadant Forhold, men jeg tilstaaer, at jeg altid har havt nogen Betænkelighed ved den Bestemmelse og er i Grunden ganske enig med det ærede Medlem. Det vil ganske vist i ikke saa Tilfælde lægge Hindringer i Veien for, at unge Mennesker i det Hele kunne blive anbragte

til Oplærelse i et eller andet Fag. Det forholdet sig jo ganske, som han anførte, at de første Læreaar i Reglen maa betragtes som en Tid, hvor Lærlingen koster Læremesteren Penge, og denne skal have sin Erstatning derfor i de sidste Læreaar, hvor Lærlingen maa antages at have opnaaet en saadan Færdighed i Udøvelsen af Faget, at hans Arbejde virkelig bliver værdifuldt og selvstændigt værdifuldere, jo længere han er i Lære, og jo større Uddannelse han faar. Naar nu Lærlingens Forældre eller han selv, hvis han ikke har Forældre mere, ikke er istand til at kunne bidrage til hans Underhold paa en eller anden Maade i de første Læreaar, men maa tage Alt fra Læremesteren, kan det blive en Byrde for Læremesteren, der kræver, at han maa kunne betinge sig en saa lang Tid for Kontraktens Varighed, at han kan forvente i de sidste Læreaar at faa nogen Erstatning for den Tilsværing, han har havt. Jeg tror, det vil være i ubemidlede Lærlingens Interesse, naar man lader det Spørgsmaal staa aabent, hvorlænge en saadan Lærlingekontrakt skal kunne gjælde. Derimod tror jeg ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at fastslaa det 20de Aar som det, da Lærlingen maa være istand til at kunne ophæve Kontrakten for sit Vedkommende, og den Omstændighed, at Kontrakten jo saa i visse Tilfælde kunde komme til at gjælde kun for lidt over 2 Aar, synes mig ikke at være afgjørende, fordi Læremesteren jo da er sig bevidst, hvad han risikerer, i det Tilfælde han indgaaer Kontrakt med unge Mennesker mellem det 17de og det 18de Aar. Han kan ikke stole paa, at denne Kontrakt vil være længere end til det 20de Aar. Men forholder det sig saaledes, ser jeg ikke nogen Betænkelighed derved, da det ikke kan give Anledning til nogen Misforstaaelse fra hans Side. — Naar det ærede Medlem mente, at det i mangfoldige Tilfælde vil blive vanskeligt for Politimesteren at afgjøre Stridigheder, som opstaa i Anledning af denne Lov, fordi han mangler speciel Indsigt i adskillige af de Forhold, han her kommer i Berøring med, tror jeg dog, at den Lov, den Ungstelig, man i saa Henseende kan have, er større end fornødent. En stor Del af de Forhold, som her komme under Bedømmelse, ere ikke af anden Natur, end at de ogsaa uden særlig Fagkundskab ville kunne afgjøres, og de ville i saa Tilfælde meget lettere kunne afgjøres af Folk med juridiske For-kundskaber end af, om man vil, en Soldatret. Om der ogsaa skulde være Tilfælde, hvor der virkelig skal en særlig Indsigt i eller særlige Oplysninger om Forholdenes Væsen og Natur til for at kunne affige en Dom, er det jo ikke Andet, end hvad der er Tilfældet ved alle vore Retter. Det er jo langtfra alle Sager, som afgjøres, uden at Rettens Medlemmer maa søge Kundskab om de specielle Forhold udefra for at kunne dømme i Sagen. Hvor tidt er det ikke Tilfældet, at Dom-